

Elke vrijdagmiddag ben ik bij Roos. Daarom begint deze ellendige geschiedenis ook op vrijdag. Mijn moeder vindt het raar en ongepast dat ik oma bij haar voornaam noem. Maar mijn moeder vindt zovéél dingen ongepast aan mij. Ongepast en raar. En ik vind het raar van haar dat ze iedere vrijdagmiddag met haar vriendinnen theedrinkt en praat over slank worden. Ik zeg altijd dat ze gewoon minder moet eten, maar mijn moeder heeft meer vertrouwen in sherrykuren, brooddagen en biefstukdiëten. Ik denk wel eens dat ze zo langzamerhand alle diëten heeft geprobeerd die er bestaan, maar iedere vrijdagmiddag is er wel weer een vriendin die een nieuwe manier van afslanken weet: een waterdieet, een fruitdieet en laatst begon mijn moeder aan een azijndieet. Noem het maar gerust een sacherijndieet. Mijn moeder zag eruit alsof ze nooit meer zou kunnen lachen en ze is geen gram afgevallen. Maar goed, om dus al dat gezeur te ontlopen, ga ik iedere vrijdag meteen na school naar Roos.

De dag waarop alles begon, was ik extra vroeg uit school. Bijna het hele stuk naar Roos had ik gerend. Pas toen ik in haar straat kwam, ging ik langzamer lopen. Mevrouw Geultjes of Peultjes – een buurvrouw van Roos – zwaaide met haar armen alsof ze het verkeer aan het regelen was. Ze droeg een geel regenjack, terwijl het kurkdroog was. Ik keek naar de lucht. ‘Verwacht u een bui?’ vroeg ik. Ik had geen jas meegenomen.

‘De jonge padden steken over,’ zei ze. ‘Pas op, pas op! Halt!’ Ik draaide me om. Mevrouw Geultjes liep nu op het midden van de weg. De automobilist die de straat in wilde, trapte op de rem. Mevrouw Geultjes of Peultjes legde haar hand op de motorkap alsof ze daar-

mee kon voorkomen dat de man gas zou geven. ‘Stop meneer!’ schreeuwde ze.

De automobilist draaide het zijraampje naar beneden en stak zijn hoofd naar buiten. ‘Mevrouw, wat doet u?’ schreeuwde hij terug.

‘De jonge padden steken over. Alstublieft meneer, rijdt u achteruit.’

De man kwam uit zijn auto en op dat moment zag ik ze, een meter of vijf verderop: honderden, misschien wel duizenden piepkleine padden die de weg overstaken. Half springend, halflopend bedekten ze de straat als een tapijt. Ik was te verbaasd om iets te zeggen. Zoiets had ik nog nooit gezien.

‘Zoiets heb ik nog nooit gezien,’ zei de man van de auto. ‘Is dit normaal? Of is er iets met het water aan de hand?’ Tegenover de huizenrij was een dijk met daarachter een wiel, een water. Je zag het pad-dentapijt de dijk af kruipen.

Mevrouw Geultjes schudde geruststellend haar hoofd. ‘Volkomen natuurlijk,’ zei ze. ‘Ieder jaar komen er jonge padden uit het water om op het land volwassen te worden. Het vervelende is alleen dat je nooit precies weet wanneer ze zullen komen, zodat er veel worden overreden. Je moet maar toevallig zien dat ze oversteken, dan kun je misschien wat auto’s laten stoppen.’

Er kwam weer een auto aan. Met haar armen zwaaiend liep mevrouw Geultjes erop af. Nog een geluk dat het hier een éénrichtingsweg was.

Ik besloot snel naar Roos te gaan. Ze woonde al wel jaren tegenover het wiel, maar het was niet gezegd dat ze wel eens een paddenoversteek had gezien.

De snelste padden waren nu bijna de straat over, maar hadden het trottoir nog net niet bereikt.

Voor de deur van Roos stond een crossbrommer. Ik had nauwelijks

de gelegenheid om me af te vragen van wie die kon zijn of dat Roos misschien bezoek had, want de voordeur werd opengerukt en twee jongens stormden naar buiten. De ene was lang, had blond sluijk haar en een bleek gezicht. Ik schatte hem een jaar of vijftien, zestien. De ander was jonger, van mijn leeftijd, ook blond, maar had een veel ronder gezicht. Hij kwam me bekend voor, maar ik wist niet wie hij was.

Het was net alsof ze van me schrokken. De lange gaf me een duw zodat ik bijna omviel. Ik wilde terugduwen maar dacht toen plotseling aan de padden. 'Pas op,' schreeuwde ik. De lange sprong op de brommer. Hij boog zich naar de grond. Hij had het paddentapijt inmiddels gezien. De beestjes krioelden rond de wielen van zijn brommer. 'Ga zitten!' snauwde hij naar de andere jongen. 'Wat sta je daar nou te kijken?'

'Pas op,' schreeuwde ik weer. 'Man, je rijdt ze dadelijk dood, idioot die je bent!'

De kleinere jongen liep plotseling naar het midden van de straat en begon als een gek rond te stampen op de jonge padden.

Ik kon niets doen. Ik zat vast aan de grond. Ik had zelfs geen stem meer om mee te schreeuwen.

Toen rende de jongen naar de brommer en sprong achterop. De lange had al gestart en vol gas scheurden ze over het paddentapijt de straat uit. Woedend riep mevrouw Geultjes ze iets onverstaanbaars na.

Roos was niet in de kamer, niet in de keuken. Ze was er wel geweest, want op tafel stond een pan melk en het kookboek dat ernaast lag, was opengeslagen bij het recept van chipolatapudding.

Krijg ik thuis nooit want daar wordt mijn moeder dik van.

‘Roos?’

Waarom was ze er nou niet.

Ik rilde. Van kwaadheid? Van schrik?

Die halfzachte trapte daar op die padden alsof het zandkorrels waren!

‘Roos!’

Ik keek door het keukenraam om te zien of ze misschien in de achtertuin was, maar daar was niemand. Ik smiet de deur naar de gang open, stootte een paraplubak om en rende de trap op.

Boven, in een kamer vol rotzooi, vond ik Roos, vastgebonden aan de verwarming.

‘Roos, Roos!’ Ik huilde zowat van angst. Ze kon zich niet bewegen, op haar hoofd na, dat ging op en neer, alsof ze iets wilde zeggen. Haar mond was dichtgeplakt met een pleister.

Ik vind het afschuwelijk om een pleister los te trekken. En een pleister los trekken bij Roos was net zo afschuwelijk als een pleister los trekken bij mezelf.

Ik voelde hoe ik met de zuigende plakrand kleine haartjes van haar huid afscheurde.

‘Gelukkig,’ zei Roos. ‘Ik wist dat je gauw zou komen.’

‘Wat is er geb... geb... gebeurd,’ bracht ik uit. ‘Ben je overvallen? Door die twee jongens?’

‘Maak eerst mijn handen los,’ zei Roos. ‘En probeer eens niet zo zenuwachtig te doen. Kalmte kan een mens redden.’

Kalmte kan een mens redden. Wat was dat nou voor opmerking. Met trillende vingers probeerde ik haar handen los te maken. Na veel moeite lukte het.

‘Mooi,’ zei Roos. En ze maakte zelf haar voeten los.

Ik keek om me heen. Alle deuren en laden van de kasten stonden

open en overal – waar je ook keek – lagen neergesmeten spullen. Kleren, foto's, brieven, een stuk zeep, boeken. Zelfs op mijn kamer was het nog nooit zo'n rotzooi geweest.

We gingen naar beneden. Voor de spiegel in de hal bleef Roos staan. Ze keek zichzelf aan. Daarna duwde ze met twee handen haar bril omhoog en wreef ze in haar ogen. Ze zocht mij in de spiegel. 'Het heeft geen zin, Alex, om zenuwachtig te doen en in paniek te raken. Dat verandert niets aan de situatie.'

Ik ging achter haar staan. 'Maar waarom vertel je niet wat er is gebeurd. Ik mag toch wel weten wat er aan de hand is?'

Roos draaide zich om en pakte me vast bij mijn schouders. Ze keek me aan. Groene ogen heeft ze, net als ik. De stevige manier waarop ze me vasthield en de blik in haar ogen, maakten dat ik me een beetje ontspande maar ik had nog steeds een raar prikkend gevoel in mijn nek en ik rilde hoewel ik het warm had.

Roos pakte me bij de hand en nam me mee naar de keuken. Dat waren maar vier stappen, maar ik besepte ineens dat het jaren was geleden dat ik met iemand hand in hand had gelopen en dat het een prettig gevoel was. In de keuken liet ze me los. Ze keek naar de pan met melk en het kookboek. Daarna schoof ze een stoel naar me toe. 'Ga zitten,' zei ze. 'Ik ga eerst even pudding koken.'

'Pudding koken!' Ik schreeuwde zo hard dat het buiten te horen moest zijn.

'Ja, pudding koken!' Nu schreeuwde Roos ook. 'Luister goed naar me, Alex. Ik begrijp best dat je wilt weten wat er is gebeurd. Ik zal het je ook vertellen. Maar ik moet eerst zelf orde scheppen in de chaos in mijn hoofd. Mag dat, alsjeblieft.'

Ik knikte.

'Je mag me helpen met de pudding. Je mag ook hier op die stoel gaan

zitten.'

Ik ging zitten.

Duizend gedachten besprongen me.

Ik stond op. Mijn stoel schoof piepend over de keukenvloer. Ik ging naast Roos staan en keek samen met haar in het kookboek.

'Wil je de vruchtjes snijden?' vroeg ze zonder op te zien.

Ik gaf geen antwoord.

Roos maakte een paar kastjes en een la open en legde een plankje, een mes en een doosje met gekleurde kersjes voor me neer op tafel.

Ik bleef er even naar staren.

'Ik heb ze over vijf minuten nodig,' zei Roos.

Toen maakte ik het doosje open.

De kersjes kleefden aan elkaar. Ik legde ze op een rijtje op de plank.

Mijn vingers kleefden en toen ik ging snijden kleefde het mes ook.

'Hier,' zei Roos. Ze strooide wat meel op de plank. Ik pakte een groen kersje en rolde het door het meel totdat het helemaal wit was.

De gedachten in mijn hoofd waren net zo met elkaar verward als de samengeklonterde kersjes.

2

De chipolatapudding stond in een gele vorm op te stijven op het aanrecht. Ik waste mijn handen en liet het water met een harde straal, wit en bruisend, in de gootsteen spatten. Daarna draaide ik de kraan zorgvuldig dicht en droogde ik mijn handen aan de blauwgeblokte handdoek die aan een haakje hing.

De fluitketel begon te gillen als een jammerende kat. Roos draaide het gas uit en pakte een theezakje uit een blikje. Ze maakte het zakje vast aan het oor van de theepot en goot het kokende water in de pot. Ik ging zwijgend op een keukenkruk aan tafel zitten. Pas toen we allebei een beker dampende thee voor ons hadden staan, begon Roos te praten. Ze sprak langzaam, met een zachte stem, en haar woorden klonken aarzelend, alsof ze intussen nadacht.

‘Alex, ik wil je eerst iets vragen.’

Ik trok de suikerpot naar me toe en deed suiker in mijn thee. Ik antwoordde niet. Ik voelde me raar. Niet boos, maar wel zoiets. Boos en bang tegelijk, denk ik.

‘Alex, ik wil dat dit tussen ons blijft.’

Nu keek ik op.

‘Je moet hier met niemand over praten. Wat gebeurd is, is gebeurd. We moeten proberen dit zo snel mogelijk te vergeten.’

‘Maar wat is er dan precies gebeurd?’

In de woonkamer sloeg de klok. Vijf keer, telde ik. De slagen galmde na. Roos keek me aan. ‘Ik ben overvallen, dat wist je al. Heb je die twee jongens nog gezien?’

Ik knikte.

‘Ze kwamen achterom, via de keukendeur. Ze vroegen om geld. Ik

zei: dat heb ik niet. Toen hebben ze me vastgebonden aan de verwarming. Ze hebben alles overhoop gehaald.'

'Hebben ze iets meegenomen?'

Roos nam met twee handen de beker thee op en dronk met kleine teugen. De glazen van haar bril besloegen. 'Ja ... ze hebben iets meegenomen. Ik heb zelf gezien dat ze het uit de kast pakten ... Ze hebben mijn geld.'

Ik slikte en slikte. Er zat een grote brok in mijn keel. Ik kende Roos voornamelijk vrolijk en opgewekt. Nu leek ze een treurige grijze muis. 'Was het véél?' vroeg ik. En ik hoopte dat ze nee zou zeggen.

'Was het veel,' herhaalde Roos. 'Och, wat voor de een veel is, is voor de ander weinig. Ik wil er niet meer over praten.' Ze dronk de beker leeg en zette hem met een bons midden op de tafel.

Ik probeerde te bedenken wat ik moest zeggen. Wat moet je doen als je bent bestolen?

'Je moet het aangeven bij de politie.'

'Nee!' Het klonk zo krachtig dat het duidelijk was dat ze geen enkele tegenspraak wilde. 'Ik zeg het niet tegen de politie en ik zeg het niet tegen je moeder. Ik heb het aan jou verteld en zelfs dat had ik misschien beter niet kunnen doen. Wat zal de politie zeggen? "Maar mevrouw, u weet toch wel dat uw centjes niet veilig zijn in uw linnenkast. Het is uw eigen schuld mevrouw." En je moeder, je moeder Alex, zal woedend zijn. Ze zal zeggen: "Zie je wel dat je niet meer voor jezelf kunt zorgen. Als een dom oud mens stop je je geld tussen de zakdoeken." Ze zal bang zijn dat ik opnieuw word overvallen. Ze zal zich van alles in haar hoofd halen en me laten inschrijven voor een bejaardenhuis.'

Ik schrok. En ik wist dat ze gelijk had. Vorig jaar was er nog een daverende ruzie geweest tussen mam en Roos. Roos had een pannetje

melk laten droog koken. Toevallig was mama die dag langsgekomen en had ze de zwartgeblakerde pan gezien. Ze kreeg onmiddellijk allerlei visioenen van brandende huizen en dergelijke. Ze zei dat het onverantwoord was dat Roos alleen woonde, dat ze toch ook een dagje ouder werd en dat ze eens moest toegeven dat de ouderdom nu eenmaal met gebreken komt. Roos is tweeënzeventig. Dat klinkt oud. Als iemand tegen mij zou zeggen: 'Ik heb een oma van tweeënzeventig' dan zou ik me een oud vrouwtje voorstellen met een gebogen rug, grijs haar en een rolletje pepermuntjes.

Roos heeft grijs haar, maar ze ziet er helemaal niet oud uit. Ik beschouw haar ook helemaal niet als een oud mens. Ik sta er nooit bij stil dat ze oud is. Het idee dat mam haar in een bejaardenhuis wil laten plaatsen vind ik dan ook belachelijk.

Ik pakte Roos' hand. 'Ik zou ook niet in een bejaardenhuis willen wonen,' zei ik.

Roos glimlachte. 'Sommige mensen vinden het er heerlijk. Maar zo'n huis is niets voor mij. Je moeder zou dat toch moeten weten.' Ze staaarde naar buiten en gaf een paar klapjes op mijn hand. Toen keken haar ogen weer in de mijne. 'We praten nergens meer over. We vergeten dat dit is gebeurd. Goed?'

'Maar je geld,' zei ik. 'Als de politie de daders kan pakken, krijg je misschien ook je geld terug.'

Roos lachte schamper. 'Dat geld is eerder uitgegeven dan de politie het heeft gevonden.' Ze stond op, fier rechtop. 'Geld maakt niet gelukkig, en het zal die twee jongens ook niet gelukkig maken. Wil je me soms helpen om boven de boel weer een beetje in orde te maken?'

Ik knikte en dronk snel mijn beker leeg.

'Kom dan,' zei Roos en ze gaf me weer een hand. Zo gingen we

samen de trap op. Misschien vond zij het ook eng, net als ik. Hand in hand bleven we op de overloop staan. Door de openstaande kamerdeur zagen we de enorme troep, de chaos die de twee jongens hadden achtergelaten.

Van beneden klonk geluid. Een deur viel dicht. Ik voelde dat Roos net zo schrok als ik.

Voetstappen, daarna een stem. 'Oehoe!' Het was een vrouwenstem. Opgelucht rende ik de trap af. Roos volgde.

't Is mevrouw Geultjes,' riep ik toen ik de vrouw in het gele regenjack in de keuken zag staan.

'Geultjes?' herhaalde ze. 'De Beer, zul je bedoelen. Ik ben mevrouw De Beer.'

'O, pardon. Dat wist ik niet.' Ik werd rood tot in mijn nek.

'Dag mevrouw De Beer,' begroette Roos. Ze keek door het raam. 'Regent het?'

'Nee hoor,' antwoordde mevrouw De Beer. 'Het is stralend weer.' En in een adem ging ze verder tegen mij: 'Kende jij die jongens? Wat was dat voor belachelijk gedoe? Had je ze niet kunnen tegenhouden? Ik probeer het verkeer om te leiden om padden te redden en zij trappen doodleuk die beesten dood!' Ze stopte even om naar adem te happen.

'Wat was dat dan?' vroeg Roos.

Ik had geen moment meer aan de padden gedacht.

3

Ik heb woord gehouden en thuis niet verteld wat er die middag bij Roos was gebeurd. In het begin was dat niet zo moeilijk. Om mijn mond te houden, bedoel ik. Mam liep zingend door het huis en was super enthousiast over een nieuw dieet, het zogenaamde worteldieet. Daar werd je niet alleen slank van maar het gaf je huid ook een prachtig kleurtje. Alsof je op vakantie was geweest naar de Canarische Eilanden.

Pap had Chinees gehaald, lekker veel bami en tjak tjoy, daar ben ik dol op. We hebben heerlijk gesmikkeld, mam ook, want haar nieuwe dieet zou pas de volgende dag beginnen. En daarna was er een spannende film op tv. Omdat het vrijdag was, mocht ik kijken.

Maar toen, na die film, toen ik in bed lag... Ik heb me – geloof ik – wel honderd keer omgedraaid. En maar stompen in mijn kussen en maar sjorren aan mijn dekbed. Ik zag steeds Roos voor me zoals ze daar zat vastgebonden aan de verwarming. O, als mam het eens wist. Ze zou geen seconde rust meer hebben. En papa? Hoe zou die reageren? Het had geen zin om daarover te piekeren. Als ik het aan hem vertelde, zou hij het direct aan mam doorbrieven.

Ik hoorde beneden in de gang de telefoon rinkelen. Even later klonk de stem van mijn moeder, zo gedempt dat ik er geen woord van kon verstaan. Kort daarna hoorde ik haar voetstappen op de trap. Mijn kamerdeur kierde open. Het licht van de lamp van de overloop viel precies op mijn gezicht. Mam deed de deur verder open. 'Alex?'

Hoewel ze kon zien dat ik wakker was, sprak ze met een fluisterstem. 'Slaap je nog niet?'

Ik ging rechtop zitten. 'Nee. Wat is er?'

‘Er is telefoon voor je.’

‘Voor mij?’

‘Ja, een jongen van school denk ik. Ik zei dat hij morgenochtend maar terug moest bellen, maar hij wilde je per se vanavond spreken.’ Ik gleed mijn bed uit, stomverbaasd. Ik had er geen idee van wie mij op dit tijdstip nog moest bellen. Sommige mensen hebben vrienden die op de gekst mogelijke momenten bij hen op de stoep staan of aan de telefoon hangen. Maar zulke vrienden heb ik niet, als ik al vrienden heb. Een jongen van school, had mam gezegd. Een paar namen flitsten door mijn hoofd.

De telefoon lag op het plankje in de hal. Ik schraapte mijn keel. ‘Ja, hallo, met Alex.’

Aan de andere kant van de lijn werd niet geantwoord maar ik hoorde dat er iemand was. Er klonk geruis. Ik keek om. Mam stond op de drempel maar toen ze mij zag kijken zei ze: ‘Maak het niet te laat’ en liep de huiskamer in.

‘Ja, hallo ... wie is daar?’ vroeg ik, en mijn hart begon in mijn keel te kloppen. Een raar voor gevoel maakte dat ik plotseling begreep wie mij belde, nog voordat er een woord was gesproken.

‘Dag Kippenbotje.’

Ik slikte.

‘Ben je daar nog?’

‘Kippenbotje’ is mijn bijnaam. Al jaren spaar ik botten en schedels van dieren. Ik heb het complete skelet van twee katten, een konijn, een kip en nog wat kleinere beesten. Mijn moeder vindt het een afgrijselijke hobby. Op school denken sommige kinderen dat ik geschift ben. Jaren geleden, ik denk dat ik in groep vijf zat, heb ik een spreekbeurt gehouden over de skeletopbouw van verschillende dieren. Ik had het kippenskelet meegenomen. Alleen de meester vond

het een interessante spreekbeurt. De kinderen zaten maar wat te ginnegappen. Sindsdien heb ik dus die belachelijke bijnaam.

‘Ben je er nog?’

‘Ja-a.’ Ik schraapte mijn keel.

‘Woont je oma daar?’

Het leek een vraag die uit de lucht kwam vallen, maar ik wist dat ik alleen met ‘ja’ kon antwoorden.

‘Heb jij je kop opengedaan?’

Van deze vraag begreep ik niets.

Hij herhaalde het: ‘Heb jij je kop opengedaan?’

‘Hoe be-bedoel je?’ stamelde ik.

‘Of je hebt verteld hoe ik heet?’

‘Maar hoe heet je dan?’ Het zweet kroop in mijn handen. Ik probeerde me de gezichten van de twee jongens voor de geest te halen. De ene jongen was lang, de andere een stuk kleiner. De kleine had een rond gezicht, een beetje onschuldig, baby-achtig met grote, blauwe ogen. Hij was me bekend voorgekomen, dat wel, maar ik wist op dat moment absoluut niet hoe hij heette.

Het bleef weer even stil aan de andere kant. ‘Moet je horen,’ klonk het toen dwingend. ‘Morgenochtend om half elf ben je in het speeltuintje achter het voetbalveld.’

Het speeltuintje achter het voetbalveld... Dat was bij Café de Sport, dat kende ik wel.

‘Maar,’ begon ik.

‘Geen gemaar. Je zorgt dat je er bent. En o wee als je je kop open durft te doen. Dan ziet het er niet best voor je uit.’

De verbinding werd verbroken.

Ik staarde naar de sticker met alarmnummers die boven het plankje was geplakt. Ik zette de telefoon terug in de oplader. Langzaam

begonnen de televisiegeluiden vanuit de huiskamer mijn oren binnen te dringen. En toen wist ik het: Evert de Wolf!

IJskoud kroop ik terug in bed en trok ik het dekbed tot aan mijn neus.

Evert de Wolf heeft bij mij op school gezeten. In groep vier of vijf is hij overgestapt naar de Beatrixschool. Waarschijnlijk in groep vijf want hij kende mijn bijnaam.

Ik stompte in mijn kussen. Ik kon het nauwelijks geloven: door Evert de Wolf was Roos overvallen en beroofd. Evert de Wolf, een jongen van mijn leeftijd.

Ik heb nooit veel met hem te maken gehad, daarom heb ik hem waarschijnlijk niet meteen herkend.

Maar hij herkende mij wel. Plotseling begon ik te begrijpen wat dit betekende: Ik zou hem kunnen aangeven bij de politie. En dat niet alleen: *hij wist dat ik hem kon aangeven bij de politie.*

Wat kon dat voor gevolgen hebben? Ik voelde me ineens vreselijk bedreigd. Terwijl *hij* toch eigenlijk degene was die zich bedreigd zou moeten voelen.

Wat wilde hij van me? Waarom moest ik de volgende dag naar de speeltuin gaan?

Ik zag hem weer voor me zoals hij als een gek die jonge padden doodtrapte, en ik huiverde.

Ik heb die nacht nauwelijks geslapen. En maar draaien, draaien, draaien en maar stompen, stompen, stompen.

Tegen half twaalf hoorde ik pap en mam naar boven komen. Ik luisterde naar de gebruikelijke geluiden uit de badkamer, het doortrekken van de wc. Ik hoorde zelfs dat de wekker werd opgedraaid en

pap zei iets over een knoop van zijn pyjamajas.

Toen werd het rustig in huis en nog onrustiger in mijn bed. Ik vroeg me af of ik toch maar niet beter gewoon aan pap en mam kon vertellen wat er was gebeurd maar ik had Roos beloofd om mijn mond te houden. Ik vroeg me ook af wat er zou gebeuren als ik de volgende dag gewoon thuis zou blijven, en Evert de Wolf in zijn sop liet gaar koken. Ik wist dat ik dat niet zou durven.

Rond half twee ben ik naar beneden gegaan. Ik kreeg honger en had het gevoel dat ik het in bed niet meer uithield. Ik ging naar de keuken en maakte licht. Ik trok een kastje open en zag een pak crackers en een pot chocoladepasta. Weet je wat ik lekker vind? Chocoladepasta met borrelnoten. Dus trok ik een andere kast open op zoek naar borrelnoten en maakte ik, staande aan het aanrecht, een cracker met notenpasta klaar.

Ik keek door het keukenraam. Het was volle maan. Ik zag een grijze vlek bewegen in het witte licht. Vroeger dacht ik altijd dat dat maanmannetjes waren die aan een lange tafel zaten te eten en feestvierden. Tegenwoordig weet ik dat die bewegende vlek een wolk is. Ik wreef met mijn rechtervoet langs mijn linkerbeen. De tegels van de keukenvloer waren akelig koud.

Maanmannetjes... als er maanmannetjes zouden bestaan, keken ze nu misschien wel naar beneden en zeiden ze tegen elkaar: 'Moet je zien, wat staat hij nou te eten?'

'Hè bah, heb je weer pasta met borrelnootjes?'

Ik schrok me naar. Mijn moeder was zachtjes de keuken binnen gekomen en keek met opgetrokken neus naar mijn cracker.

'Ik heb honger,' zei ik, en nam een hap. Mam ging aan de keukentafel zitten. 'Ik ook.'

'Neem ook een cracker,' zei ik met volle mond en er vlogen kruimels

naar alle kanten.

Mam bekeek zichzelf in het keukenraam en plukte wat aan haar haren. 'Er ligt nog een gehaktbal van gisteren in de koelkast,' zei ze. Ik antwoordde niet maar nam opnieuw een hap van mijn cracker.

'Maar,' ging mam verder, en ze zuchtte, 'misschien kan ik inderdaad beter een crackertje nemen.' Ze liep naar het aanrecht en bestudeerde de zijkant van het pak knäckebröd. 'Sesam knäckebröd bevat per 100 gram 416 calorieën,' las ze hardop. Ze nam het mes dat ik had laten liggen. 'Wil jij dat gehaktballetje soms, Alex?'

Ik schudde mijn hoofd.

'Kon je ook niet slapen?'

'Nee.'

'O.'

We aten zwijgend. Kon ik het maar gewoon zeggen, dacht ik terwijl ik naar mijn moeder keek.

'Is er iets?' vroeg ze met een onderzoekende blik.

Ik schudde mijn hoofd.

Eigenlijk was het al lang geleden dat ik met mijn moeder over echt belangrijke dingen had gepraat. Mijn moeder... ik weet het niet. Vroeger dacht ik altijd dat mijn moeder alles wist, alles kon. Tegenwoordig heb ik zo vaak het gevoel dat ik het beter weet. Neem nou die diëten van haar. Die vind ik gewoon krankzinnig. Ze is trouwens niet eens echt dik, maar als je dat tegen haar zegt, eet ze meteen een stuk slagroomtaart en de volgende dag geeft ze jou op je kop omdat ze een kilo is aangekomen.

Met mijn vader heb ik ook maar weinig contact. Hij is vertegenwoordiger en veel van huis. Ik geloof dat hij meer van zijn werk weet dan van mij. Ik zou wel eens willen dat hij wat belangstelling had voor mijn skelettenverzameling, maar ik loop hem er niet mee achterna.

Ik heb Roos. Bij haar heb ik niet dat gevoel dat ik het beter weet. Ik denk wel eens: ik zou ook wel tweeënzeventig willen zijn, dan weet ik net zoveel als zij. Het moet fijn zijn om wijs te zijn. Maar het is ook fijn om weg te kunnen kruipen bij iemand die wijs is.

‘Ik ga weer naar bed,’ zei ik en veegde een paar kruimels van mijn mond.

Mam knikte. ‘Ik ga ook zo. Doe je zachtjes?’

Ik sloop de trap op en gleed terug in bed. Na een poosje hoorde ik mam naar boven komen en het licht van de overloop uitknippen. Ik sloot mijn ogen.

Ik had nog steeds honger. Misschien had ik toch die gehaktbal op moeten eten. Ik probeerde om te blijven liggen maar dat lukte niet: ik moest terug naar beneden. In het donker ging ik de trap weer af. Ook in de keuken deed ik de lamp niet aan, er was genoeg licht van de maan. Ik trok de koelkast open en zocht naar de gehaktbal. Ik kon hem niet vinden. Ik keek nog eens, zette een jampot opzij, keek achter de plastic doos met kaas. Teleurgesteld deed ik de deur weer dicht.

Toen pas zag ik in het licht van de maan dat er op het aanrecht een leeg schaalpje stond.

Toen ik wakker werd, had ik het gevoel dat iemand mij met een honkbalknuppel op mijn hoofd sloeg. Bij de wastafel gooide ik handenvol koud water tegen mijn gezicht. Als ik ziek zou zijn, kon ik vanochtend echt niet naar het speeltuintje. Evert moest toch begrijpen dat een ziek mens in bed hoorde te liggen.

Ik keek naar buiten. Het regende. De bomen stonden kromgebogen in de wind.

Ik kreeg pijn in mijn buik. Als het om half elf nog zo regende, zou

Evert dan echt van mij verwachten dat ik mijn afspraak nakwam? Ik keek op mijn horloge. Het was kwart over negen.

Pap had al ontbeten en mam eet 's morgens nooit, dus zat ik helemaal in mijn eentje aan de ontbijttafel en probeerde voor de zoveelste keer te bedenken wat Evert van me wilde.

Ik at twee beschuiten met vruchtenhagel en dronk een kop thee die lauw was, want pap was vergeten de muts over de pot te doen.

Het was stil in huis. Pap tennist altijd, op zaterdagmorgen. Waar mam was, wist ik niet. Ik vond het niet erg dat het zo rustig was in huis. Dan kon ik tenminste nadenken. Mijn hoofd moest alleen niet zo leeg zijn. Wat wilde Evert de Wolf van me?

Veel te vroeg, het was nog maar net tien uur geweest, fietste ik in de richting van het speeltuintje. Het goot nog steeds. Ik had mijn capuchon op, en mijn kaplaarzen aan.

Ik kwam haast niemand tegen. Op de Wilhelminaweg stond een rijdende winkel waarvoor een paar mensen zich de regen in waagden. Een vrouw had kaplaarzen aan, net als ik, maar daarboven droeg ze een lichtblauwe ochtendjas. Het was geen gezicht. Met een mandje vol boodschappen ging ze hollend haar huis in.

Ik fietste door een grote plas en trok mijn voeten op.

Ik leek wel gek om met dit weer naar de speeltuin te gaan. Er was vast niemand.

De speeltuin zag er verlaten uit. Onder de schommels en bij de glijbaan lagen grote modderplassen. De speeltoestellen waren kortgeleden geschilderd, maar zelfs het zonnige geel van het draaimolentje kon het speeltuintje op dit moment niet aantrekkelijk maken.

Ik liet mijn fiets op het trottoir voor de ingang staan en ging op de bagagedrager zitten. Ik keek op mijn horloge. Tot vijf over half elf

zou ik wachten, geen seconde langer.

Ik schrok van het geluid van een optrekkende brommer. Op datzelfde ogenblik zag ik Evert en de lange jongen van de dag daarvoor. De brommer stopte vlak voor mijn voeten.

Beide jongens hadden nu een witte helm op waardoor je weinig van hun gezicht zag, maar ze droegen hetzelfde jack als vrijdagmiddag en ik herkende Everts baby-oogjes.

Alleen Evert stapte af.

De lange jongen spuugde op de grond. 'Zo,' zei hij. 'En heb jij het gedurfd om mijn broertje te verlinken?'

Ik keek van de een naar de ander. Die lange was dus de broer van Evert!

Ik gaf blijkbaar niet snel genoeg antwoord. De lange jongen pakte me vast en schudde me door elkaar. 'Hoe zit het? Heb jij je tongetje soms ingeslikt?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee,' zei ik, en ik had een schijterige piepstem. 'Dat heb ik niet gedaan, ik heb Evert niet verraden.'

'Hé,' zei Evert, 'ik dacht dat jij niet wist hoe ik heette?'

Ik trok me los. 'Dat wist ik eerst ook niet.' Ik probeerde zo te antwoorden dat het niet bang klonk. 'Pas nadat jij gisteravond had gebeld, wist ik je naam.'

De lange jongen vloekte en gaf Evert een duw. 'Dat heb je mooi voor elkaar,' zei hij. 'Je had beter je mond kunnen houden.'

'Dat kon ik toch niet weten,' riep Evert uit. 'Ik dacht dat hij me wel meteen herkend zou hebben.'

Everts broer trok me aan mijn jas naar zich toe. Mijn fiets viel om en kletterde op de stoep. Het voorwiel draaide langzaam rond.

'Luister goed,' zei de jongen. Zijn adem rook vies, zoals wanneer je paprikachips hebt gegeten. Ik probeerde mijn hoofd af te wenden

maar hij hield met harde vingers mijn kin vast. 'Als we door jou de politie op ons dak krijgen, dan zul je eens wat beleven. Heb je dat goed begrepen?'

Ik knikte.

Het begon steeds harder te regenen. De druppels trommelden op de witte helmen en sprongen alle kanten op.

De jongen liet me los. Ik wreef met de bovenkant van mijn hand langs mijn natte neus.

Evert klom weer achterop en greep zich vast aan het jack van zijn broer. De brommer gaf een enorme brul en schoot als een snoek het trottoir af. Ik draaide me om. Mijn fiets lag precies in een plas.

Langs de omheining van het speeltuintje, vlak naast me, lag een bruin hoopje veren. Ik porde er met de neus van mijn laars tegenaan. Het was een dode mus. Het snaveltje was opengesperd en de oogjes leken twee glazen kralen. Met mijn zakdoek nam ik het vogeltje op en stopte het in de zak van mijn jas.

In onze achtertuin had ik een plek waar ik dode dieren begroef. Zo was mijn verzameling skeletten ontstaan: dode dieren begraven en later weer opgraven.

Ik zette het stuur van mijn fiets recht en stapte op.

Met mijn hoofd diep tussen mijn schouders trapte ik naar huis.